

התובעים:

1. שוטה חובל ת.ז. 014794382

מרחה' ארלוזורוב 137, חולון

2. עו"ד שי חובל ת.ז. 037050606

מרחה' ריינס 20, חולון

3. עו"ד ישראל חובל ת.ז. 040963365

מרחה' ריינס 20, חולון

4. קארין חובל ת.ז. 300943628

מרחה' ריינס 20, חולון

ע"י ב"כ עוה"ד רון לוינטל

מרחה' יגאל אלון 155, כניסה א' תל אביב-יפו

טל. – 03-5243344 ; פקס. – 03-5243355

- נ ג ד -

הנתבעת:

שוון שפורר ת.ז. 34109017

מרחה' מלצ'ט 37/3, תל אביב מיקוד 6428703

סוג התביעה: לשון הרע, נזיקין, כספית;

גובה התביעה: 630,000 ש"ח

כתב תביעה

1. בהתאם לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד - 1984 (להלן: "תקסד"א"), מוגש בזאת כתב תביעה מסוג לשון הרע, נזיקית ותביעה כספית. התובעים יהיו מיוצגים לעניין דן, על ידי משרד עורכי דין רון לוינטל בתל-אביב והמען למשלוח כתבי בי-דין יהיה כמותאר בכותרת.
2. הנתבעת פירסמה סדרת כתבות על התובעים 1 ו-2, ולפרקים שירבבה גם את התובעים 3 ו-4, תוך שהיא מערבבת מידע חסר קשר אליהם של אנשים שהורשעו בדין או נחשדו בעבירות חמורות, באופן שיוצר אצל הקורא את ההבנה והתחושה כי גם הם עוסקים כדרך קבע בעבריינות, מעורבים עם עבריינים ומוקפים בעולם עברייני. לדברים אלה אין שחר. התובע 1 בלבד הורשע בעבירה מינורית בערוב ימיו, וגם בתיאורה לא מדייקת הנתבעת.
3. מעבר לכך, הכתבות עצמן כוללות מידע שגוי שמיוחס להם, הגזמות הפוגעות בהם, עבירות שאין למי מהם כל קשר אליהם, חצאי אמיתות (שהינן גרועות לפעמים משקר), והקורא את סדרת הכתבות סבור כי מדובר במשפחת פשע דוגמת דון קורליאונה. גם משנדע לנתבעת כי

כתב האישום שסברה שיוגש נגד התובעים 1 ו-2 לא הוגש (נגד התובע 2 כלל לא הוגש, נגד התובע 1 הוגש כתב אישום שונה לגמרי), היא לא טרחה לתקן את הכתבות אלא להעלותן מחדש, תוך פגיעה בתובעים בידיעה (!) כי הכתוב בכתבות אינו נכון.

4. חוסר מהימנותם של פרטים רבים בסדרת "תחקירים" מאת הנתבעת, ופרסומם מחדש על ידה בעת האחרונה, לא מותירים ברירה בידי התובעים אלא לתבוע בגין פגיעה בשמם הטוב. הנתבעת מתגוללת על התובעים, מייחסת לתובע 1 עבירות והאשמות שלא היו ולא נבראו, ונטפלת גם לתובע 2 בדרך של השמצות פוגעניות וכן לתובע 3 – רק משום שהם בניו של התובע 1. התובעת 4 נרדפה על ידה, רק משום שהתחתנה עם התובע 3, ועבדה בעירייה (במחלקה אחרת שאין לה כל קשר לתובע). סיבה זו לבדה הביאה להשמצתה גם כן בכתב התביעה ושירבובה לנושאים שאין לה כל קשר אליהם. משכך באה תביעה זו לעולם.

5. כפי שיפורט להלן, פרט לשמם של התובעים, היא אינה מדויקת ביתר פרטי כתבותיה, שנכתבו באובססיביות אודותיהם ובמיוחד אודות התובע 1. הפרטים שגויים, חלק מהטענות מוכיחות חוסר ידע בתחום המסוקר וחוסר הבנה מוחלט בחוק, שירבוב שמות של עבריינים או עבירות המיוחסות לאחרים בסמיכות לתובע נועדו כדי לצייר אותו כאיש המוקף בעבריינים, הגזמות פיננסיות שונות נועדו לציירו כמי שהרוויח כספים רבים בדרך תמוהה יחסית להיותו עובד ציבור במשכורת, וכל הערב הרב הזה מצופה בפרטים מתוך טיוטת כתב אישום שלא הוגשה כמות שהיא, ומירב, כמעט כל הנטען בכתבה, כלל לא הופיע בכתב האישום המתוקן שהוגש נגד התובע (שכלל לא הורשע בגין הפרסומים המפורטים בכתבה). הנתבעת ממשיכה לפרסם את הכתבות שוב ושוב, וליצוק להם חיים חדשים גם בשנת 2016, למרות שהפרטים לא מעודכנים ובהם טענות על הליכים פליליים שכלל לא ננקטו כנגד התובעים.

6. הנתבעת כתבה מלכתחילה כתבות רשלניות, שגויות, עמוסות בפרטים לא נכונים ועשויה בהקשר שלילי כנגד התובעים. גם הפרסום המקורי מהווה לשון הרע וגם הפרסום המחודש של אותו החומר, לאחר שכבר נודע שהתובע לא הועמד לדין בגין העבירות הנטענות ובגין הפרסומים שלא היו, מהווה לשון הרע ודיבה.

7. בד בבד עם הגשת תביעה זו, נעשית פנייה לעיתון "הארץ" במסגרתו פורסמו הכתבות, בדרישה לתקן, לעדכן או להסירן, לפי ס' 25א' לחוק איסור לשון הרע. ככל שעיתון "הארץ" ("ידה מרקר") יסרב לעדכן, לתקן או להסיר הכתבות – תוגש תביעה גם נגדו ו/או נבקש לצרפו כנתבע לכאן.

א. פתח דבר:

8. עסקינן בתביעה חמורה של הוצאת דיבה ולשון הרע שבוצעה על ידי הנתבעת, המוכרת כ"עיתונאית חוקרת", באמצעות פרסום מספר כתבות בכלי התקשורת השונים המכילות טענות חמורות והאשמות קשות כנגד התובעים.
9. מדובר למעשה בסדרת "תחקירים" שאינה אלא סדרת השמצות משוללות יסוד עובדתי, כאשר כתבות אלו עוסקות בהשערות הנוגעות למיזמים שונים, אוסף פרטי טריוויה אודות אנשים אחרים שהורשעו בפלילים, והנתבעת רקחה את הדברים יחד, תוך הצגת מידע באופן שהתובעים מוצגים כאנשי מאפיה, מושחתים ועוסקים בפלילים ובמעשים לא ראויים.
10. תחילה הנתבעת פרסמה את הכתבות בשנת 2012-2013, אולם לאחרונה, בשנת 2016, בזכות עבודתה המאומצת של הנתבעת מאחורי הקלעים, חוזרות הכתבות להופיע בראש עמודי מנועי החיפוש בכל הקשור לשמם של התובעים. מדבריה עולה כי פרסמו גם ב-2015.
11. הנתבעת ממשיכה לפרסם כתבות נוספות לא מעודכנות המכילות מידע שגוי ושקרי אודות התובע. היא מעלה מחדש את כתבותיה, ומתגאה בהם, בעמודי הפייסבוק שלה. בשלב זה כבר ידוע כי הדברים הנכתבים על התובעים 1, 2 ו-4 אינם נכונים. לא הוגש כתב אישום נגד התובע 2, לא פוטרה ולא קשורה התובעת 4, כמעט כל הפרשות שמוזכרות בכתבה לא הוגשו כנגד התובע 1 והוא לא הורשע בהן, ומלכתחילה לא היה נכון מה שכתב על התובע 3. בכל זאת, לא טרחה הנתבעת לתקן את הדברים, לסייג את הכתבות או לפעול לעידכון.
12. נהפוך הוא: היא מפנה את הקוראים בעמוד הפייסבוק שלה שוב אל (כדבריה) "הכתבה הראשונה שהכנתי על שוטה והנכסים הבלתי מוסברים שצבר בזמן שהיה פקיד ציבור..." וכן "הבניין שנחלת בנימין 100 הוא בניין ששייך לשוטה חובל מנהלה לשעבר של מחלקת הרישוי והפיקוח על הבנייה בעיריית תל אביב שדגמי הוא חבר טוב של המשפחה שלו...". מהדברים עולה שהיא פירסמה זאת גם במאי 2015.
- מצ"ב פרסומי הנתבעת במהלך 2016, ומסומן כנספח "1" לכתב התביעה ומהווה חלק בלתי נפרד ממנו.**
13. יובהר כי אין "נכסים בלתי מוסברים שצבר" התובע 1 בזמן שהיה פקיד ציבור, כי הצגת הבניין שנחלת בנימין כ"שייך" לתובע בהקשר של דגמי והטענה כי הוא "חבר טוב של המשפחה" הן טענות שקריות, אך על כך יפורט בהרחבה בהמשך. הפרסום, גם הראשון ב-2013, היה לא נכון והכתבה רצופה בעובדות לא נכונות ודיבתיות. הפרסום הנוסף ב-2015 וב-2016 נעשו כשהנתבעת כבר יודעת שרוב הכתוב בכתבה הוכח כלא נכון, ולא טורחת לעדכן את הכתבה או את קוראיה שאותם היא מפנה לכתבות.
14. התובעים יטענו כי הכתבות שפורסמו אודות התובעים מכילות אמירות לשון הרע חמורות וטענות חמורות המציגות את התובעים כ"אנשי מאפיה", "מושחתים" וכמי שעוסקים

בפלילים. היא מייחסת חשדות בפלילים כלפי התובעים, בשעה שאין עידכון בכך שההאשמות שוחד ומרמה המפורטות בכתבות, נעלמו כלא היו והוא לא הורשע בגינן. מדובר בפרסומים שעולים כדי פרסום לשון הרע, כהגדרתו בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע") באשר מדובר בפרסומים המבזים ומשפילים את התובעים.

15. כמו כן, יטענו התובעים כי הנתבעת פעלה תוך הפרת עוולות הרשלנות והפרת את חובת הזהירות המוטלת עליה בפרסום הכתבות, באופן שפוגע בשמם הטוב של התובעים ובהתאם להוראות סעיף 35 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] (להלן: "פקודת הנזיקין").

16. הנתבעת לא טרחה לאמת את הנתונים והמידע שלכאורה מצויה בידיה ופרסמה עוד במקור כתבות המכילות טענות כוזבות מבלי לבצע בדיקה מינימלית טרם פרסומן. היא ממשיכה לפרסם את הכתבות גם כיום, ולכלול בהן האשמות שכבר אין בהן ממש, בניגוד לכתוב בס' 25א' לחוק ובניגוד ליושר עיתונאי בסיסי.

ב. הצדדים לתביעה:

17. התובע 1 שימש במשך עשרות שנים בתפקידים בכירים בעיריית ת"א-יפו וניהל את מחלקת הרישוי והפיקוח על הבנייה בתל אביב.

18. התובע 1 עמד איתן נגד ניסיונות רבים לחסלו, הן מקצועית והן פיזית. אך טבעי הוא שבכוונתו לעמוד איתן גם נגד הניסיונות לחסל את המוניטין שלו ואת שמו הטוב.

19. חרף ניסיונות רבים להביא לקץ העסקתו, וניסיונות רבים מהם לטפול עליו האשמות פליליות וטענות שונות לשחיתות מידות, התובע 1 סיים את כהונתו במועד, ומגל האשמות שהוטח בפניו, לא נותרה אלא העמדה לדין בדבר אישום בהפרת אמונים בלבד, שהסתיימה בעסקת טיעון ובעונש של שישה חודשי עבודות שירות.

20. דבר זה לא הפריע בעבר, ולא מפריע בהווה, לנתבעת – שאין זו תביעת לשון הרע היחידה שהוגשה נגדה לאחרונה – להשמיץ את הנתבעים באסופת האשמות מוגזמות, חריגות, נטולות כל בסיס, כיד הדמיון הטובה עליה, בסדרת "תחקירים" שאינם אלא השמצות ללא כל ביסוס שאין בהן גרעין של אמת.

21. התובע 2 הוא עורך דין פעיל, בנו של התובע 1, אשר ביקש להתמודד, בשלב מסוים, לבחירות המוניציפליות בעיר חולון, זאת בלי קשר לפעילות התובע 1 בעיריית תל אביב. התובע 2 זכה להיכלל בכתבות פרי עטה של הנתבעת, רק מסיבות ביולוגיות-גנטיות, בשל היותו בנו של התובע 1.

22. זו גם הסיבה כי התובע 3, בנו האחר של התובע 1, בעבר איש רשות המיסים, "זכה" להיכלל בה, כשפרשת עלייתו לדין משמעת-פנימי באירגון, בעבירה משמעתית, הפכה אצל הנתבעת ל"עבירה פלילית" והוא הפך "עבריין", תוך השוואתו לעבריינים בכירים של רשות המיסים.
23. התובעת 4 היא כלתו של התובע 1, נשואה לתובע 3. אין לה כל קשר לכל האירועים המתוארים בכתבות, אך מאחר והיא החלה לעבוד בעיריית תל אביב-יפו, במחלקה אחרת לגמרי, אחרי זכייה במכרז, וקרוב לתום תקופתו של התובע 1 בעירייה, הרי גם היא זכתה להיכלל בכתבות, תוך שהנתבעת מחליטה כי היא עומדת בפני פיטורין וקושרת גם אותה לטענות על עבריינות ומשפחת פשע.
24. הנתבעת הינה עיתונאית, לשעבר כתבת בעיתון "הארץ", אשר נתבעת כיום לדין בתביעות לשון הרע, מצד תובעים שונים, בשל פרסומיה הפוגעניים.
25. הנתבעת שזרה זה בזה אוסף אנקדוטות, חלקן עוסק בנן משפחה אחד שלתובעים אין קשר אליו, חלקן עוסק בהשערות שונות הנוגעות למיזמים שונים, ורקחה את הדברים יחד, תוך הצגת מידע באופן שייראה כאילו התובעים הם אנשי מאפיה, מושחתים ועוסקים בפלילים ובמעשים לא ראויים.
26. הנתבעת פירסמה סדרת כתבות העוסקות בתובעים, שכוללות ומתבססות על "עובדות" שאינן נכונות כלל ועיקר, בשנת 2012-13.
27. לא זו בלבד שלא טרחה לעדכן את הכתבות בהמשך, כשההאשמות שהטיחה בתובע 1 התבררו כלא נכונות, אלא שלאחרונה, ב-2016, ולדבריה גם ב-2015, הפיצה שוב ושוב את הכתבות דרך הרשת החברית "פייסבוק" והאתרים באינטרנט הקשורים בה, כדי להפגין את "הצלחותיה" העיתונאיות. בכך נתנה לכתבות שוב "חיים מחודשים".
28. במסגרת זו גם לא טרחה לעדכן את תוצאות החלק הפלילי, כאשר חלה על עיתונאים חובת עדכון לפי ס' 25א' לחוק איסור לשון הרע, והותירה את "האישומים" שלא היו אלא חשדות וכבר התבדו, בלא לעדכן שההר הוליד עכבר, במה באמת הורשע התובע 1 (בעבירה מהרף הנמוך יותר ובעונש סמלי ביותר). יובהר כי פנייה לתיקון ועידכון נשלחה בד בבד למערכת עיתון "הארץ".

ג. בקליפת האגוז:

29. כאמור, הנתבעת פרסמה סדרות כתבות העוסקות בתובעים, הנחזות להוות "כתבות תחקיר" ומתבססות על "עובדות" שאינן נכונות כלל ועיקר כאשר פרסומים אלו בוצעו בשנת 2012.
30. הפרסום המקורי של הכתבות, בשנת 2012, בא לתובעים בתקופה קשה שבה חרב עליהם עולמם בשל חקירת משטרה שהובילה את התובע גם לאירוע מוחי ומצוקה בריאותית (התובע

1 עבר גם אירוע מוחי בהמשך), מעייניהם הכספיים והאנרגיות שלהם הוקדשו למלחמה כוללת באישומי הסרק, בחקירת המשטרה ובניהול ההליך הפלילי, לצד סעד רפואי לתובע 1.

31. למזלה של הנתבעת אז, חרף העובדה שהכתבות היו ערב רב של שקרים, אי דיוקים, הבלים וגוזמאות, שבינם לבין תחקיר עיתונאי של ממש – אין ולא כלום, לא היה לתובעים פנאי להגשת התביעה הנדרשת, והיו שיעצו להם להניח לדברים.

32. מאחר והנתבעת בוחרת לפרסם שוב ושוב את סדרת הכתבות, המבוססות על שקרים ומידע שאין בו ממש, ולא מאפשרת להן "לגווע" ו"להישכח", ובשנת 2016, בזכות עבודתה המאומצת מאחורי הקלעים, חוזרות הכתבות להופיע בראש עמודי מנועי החיפוש בכל הקשור בשמם של התובעים, ומאחר והיא מפרסמת שוב כתבות לא מעודכנות והכוללות מידע לא נכון ושקרי, הרי כפי שצוין לעיל, אין לתובעים מנוס זולת הגשת תביעה זו, שהינה בבחינת המלחמה על שמם הטוב.

33. התביעה הוגשה מאחר ויש גבול לכמות אי האמיתות שיכולה לפרסם "עיתונאית" תחת מגנתה המושג "תחקיר", ומאחר והדברים שפורסמו פשוט אינם נכונים. הנתבעת בוחרת שוב ושוב לפרסמם, עורגת אליהם בגעגוע משל היו מרכז כובד משקלה וליבת "תיק העבודות" שלה, שיש להתגאות בו, הרי שיש אחת ולתמיד להעמיד כתבת זו במקום, ולאפשר לבית המשפט לקבוע כי הנתבעת הינה חסרת כל עכבות, אינה אמינה, כתבה אי אמיתות ומתהדרת בנוצות לא לה.

1.1. הפרסום הראשון – 12/10/2012:

34. כותרת הפרסום הראשון היא "שוטה וחבורתו: איך באמת עובדים עסקי הנדל"ן בתל אביב". היא פורסמה ביום 12/10/2012 בפרסום ראשון בעיתון "הארץ", הן בגירסא המודפסת והן בגירסת האינטרנט. לאחרונה בחרה הנתבעת להעלות שוב קישורים לכתבה.

35. הכתבה עוסקת בתובע בהרחבה, בעיקר בטענות לגבי קבלת שוחד וטובות הנאה בתמורה לקידום פרויקטים בעיר. כיום כבר ידוע כי החשדות לא התאמתו, כי התובע לא הורשע בעבירות אלה, והדבר לא מפריע לנתבעת למחזר שוב את הכתבה, בלי לתקן אותה ובלי להבהיר לקוראים כי התובע נוקה מהחשדות דן (בניגוד לרוח החוק כמופיע בס' 25א').

36. בכך פעלה הנתבעת בניגוד לרוח החוק (איסור לשון הרע) ולס' 25א' לו הדורש "חובת עידכון". בהיעדר פנייה של התובע אל הנתבעת באופן אישי, היה עליה לכל הפחות ליידיע את הקוראים כי חלקים נכבדים מהכתבה אינם מעודכנים.

37. מעבר לעניין הדורש עידכון, הרי שהכתבה עצמה הכילה מידע חסר כל ביסוס, שקרי, שכל מטרתו הייתה להבאיש את ריחו של התובע, להגזים עוד יותר בדראמטיות את הטענות נגדו, ועל כן הוסף התיבול הבא:

- בכתבה נכתב כי "חובל ובני משפחתו מחזיקים היום בנכסים שונים בבלגיה". לתובע אין כל נכס בבלגיה ולא היה לו כזה מעולם. מדובר בטענה חסרת בסיס, שמטרתה להציג את התובע כמי שצבר נכסים וכספים בלי קורלציה לגובה משכורתו, דבר המצביע על שחיתות לכאורה. ככל שהטענה נטענה במסגרת טיוטת כתב האישום, ומשלא הוכחה ונמחקה מכתב האישום, הרי אין מקום לחזור עליה שוב.
- מיד לאחר מכן, במצבת "הנכסים" של בני המשפחה, נכתב כי "ילדיו של חובל ואחינו מחזיקים בבניינים או בזכויות בנייה יחד עם חבר ארגון הפשע היפואי של עיזאת חמאד, אדם שהורשע בסחיטה באיומים והיה בעברו אחד מסחרי הנשים הגדולים בישראל". יובהר כי לא התובע 1 ולא התובע 2 ולא התובע 3 (ולא התובעת 4) לא מכירים, לא שותפים, לא מחזיקים ביחד נכסים עם אירגון פשע. התובעים לא מכירים את עיזאת חמאד ולא יודעים במה עיסוקו. אין להם כל קשר עסקי או חברי וגם לא היה.
- מכאן עוברת הנתבעת לתיאורים ופירוט של שבתאי מיכאלי, שאכן נישא לאחותו של התובע, אך בין השניים יש נתק ושירבובו לכתבה, תוך ציון הליכים פליליים בעניינו, עושה עול לתובעים, מתוך ההקשר השלילי שמנסים להדביק להם.
- בהמשך נכתב כי התובעים לקחו משכנתא בגובה 25 מיליון שקל מבנק הפועלים. בפועל נלקחה משכנתא בגובה 7 מיליון, סכום פחות בהרבה. ההגזמה המספרית נועדה להציג את התובע כאדם מושחת שיש לו עתודות כספיות גבוהות מאלו שיש לו, והכל כדי להציג תדמית של קבלת כספים שלא כדין.
- בהמשך מספרת הנתבעת כי התובע מואשם ב"קידום וזירוז מתן היתרים תמורת כספי שוחד, בין היתר על ידי הוראות לעובדים תחתיו וזיופי מסמכים וטפסים", כשבפועל התובע הורשע בגין הפרת אמונים בלבד. הנתבעת ממשיכה להפיץ את הכתבה בלא לעדכנה, תוך שהיא יודעת שבכך היא מתרשלת ופוגעת בשמו של התובע.
- לאחר מכן, מספרת הנתבעת לקוראיה כי יאיר צברי הוא "שותפו לעסקי נדל"ן בבלגיה" של התובע. לא היו דברים מעולם, בין השניים אין ולא היה כל קשר עסקי, וכמובן אין נכסים בבלגיה.
- בהמשך הכתבה נאמר כי "עו"ד חן סיכס עם דודו שוטה חובל כי הוא ובני משפחתו יקבלו דירות בבניין החדש", בהתייחס למבנה שכתובתו ברחוב בן יהודה 146 בתל אביב. לא היה כל סיכום כזה, ומדובר שוב בניסיון לשרבב את התובע לעניינים שאין להם כל קשר אליו.

- בפרק שלם בהמשך הכתבה, עוסקת הנתבעת במר יאיר צברי, ולנכס ברחוב שמעון התרסי בתל אביב. לשיטת הנתבעת, "כדי לשנות את דעת השמאי, חבר צברי לחובל והשנים 'רקמו תוכנית להטעותו כדי שיסבור כי הנכס נבנה ברישיון". שוב מדובר בהאשמות שנבדקו, לא הוכחו, לא הוגש בגינן כתב אישום ואין כל סיבה להעלותן שוב, בידיעה שאין בהן אמת.

ג.1.1 – מידע לא נכון המופיע בכתבה:

38. נתקן את הפרטים השגויים, בהם מרוצפת הכתבה, שפרט לתאריך המופיע בה ולשמות האנשים, כמעט כולה גבבי שקרים, אי אמיתות, אי דיוקים, אי ידיעה של החוק, בורות בנושאים מוניציפליים והשמצות חסרות טעם. אף ניכר בה כי הכותבת אינה מבינה את המטרייה עליה היא כותבת:

39. בניגוד לאמור, מעולם לא הושלך "ראש של תרנגול" לביתו של התובע בחולון (וגם לא ברור מה "מפואר" בבית, המוצג כ"בית מפואר" על מנת לפתח את התזה שהתובע מושחת והרוויח כספים רבים שלא ביושר, מהם בנה "בית מפואר").

40. לתובע לא זכור, בניגוד לכתוב, כי מאן דהוא שפך "חומצה על הרכב שלי".

41. בניגוד לאמור בפתיח של הכתבה, התובע לא "צבר נכסים בהיקף כספי המוערך בעשרות מיליוני שקלים".

42. כדי לדייק, ובניגוד לאמור, התובע שימש 22 שנה בתפקיד האחרון, אבל 39 שנים בעירייה.

43. לתובע אין וילה בת 4 קומות בחולון כי אם קוטגי של שתי קומות (וכבר צוין כי אין לו שום נכסים בבלגיה).

44. הבניין ברחוב נחלת בנימין בת"א נקנה מכספי ירושה מההורים שהלכו לעולמם באמצעות הלוואה בנקאית, בניגוד לדרך בה מוצגים הדברים. בכל הכתבה (בכל סדרת הכתבות למעשה), לא נכתב כי מדובר בירושה משפחתית ותו לא. הקוראים, בדימונם, נאלצים לחשוב על אדם מושחת שרכש בת"א, העיר בה הוא משמש בתפקיד, נכס יקר, כביכול מכספי עובד עירוני (וכך לתמוה מה מקורותיו הכספיים).

45. המשכנתא בבנק הפועלים המוזכרת בכתבה הייתה משכנתא על סך 1,700,000 שקלים שנלקחה כדי לכסות משכנתא בבנק מזרחי (היתרה יועדה בהמשך לבניית תחנת הדלק עצמה). זהו סכום סביר מאוד לאדם במעמדו ובמשכורתו של התובע. הסכום של 25 מיליון שקלים המוזכר בכתבה מצוץ מהאצבע, ואכן לא ברור מדוע בנק ייתן הלוואה בסכום של 25 מיליון עבור מגרש של 1013 מטר בבת ים. אמור מעתה: הסכום שבאמת נלקח בהלוואה הוא 4% מהסכום המופיע בכתבה. הנה כי כן, ה"תמיהה" והעקיצה בדבר הסכום הגבוה ש"השיג" הפקיד מהעירייה – מבוססת על נתון לא נכון מלכתחילה. בפועל, אין כל תמיהה בכך ששני אנשים מבוגרים שצברו פנסיה או חסכונות ויש להם עבודה מסודרת מקבלים מהבנק

משכנתא של 700,000 לכל אחד. זהו, אם כן, עוד ניסיון דיבתי להציג את התובע כאיש מושחת, הרחוקה מהמציאות.

46. משפחת חובל לא "רכשה נכסים רבים" במהלך 39 שנה שבהן עבד שוטה חובל בעירייה. הוא ירש נכסים מהוריו, שרכשו אותם לפני שעבד בעירייה ובלי קשר לעבודתו, וממכירתם קנה מגרש (בתל אביב ובבת ים) וקנה בית (לא בתל אביב, בחולון). לא ברור מה התמיהה בזה. שוב, נעשה כאן פרסום דיבה.

47. מובן שלא הוגש כתב אישום נגד התובע 2, נגד יוסי חן, יאיר צברי ואיתן סגל, המוזכרים בכתבה. הנתבעת לא טורחת לעדכן את הכתבה ומפיצה אותה שוב עם כל המידע שהיא כבר יודעת שאין בו דבר.

48. בכל הנוגע לפרק בכתבה העוסק במר איתן סגל – שוב מנסה הנתבעת לחבר את התובע לעולם הפשע. מכאן שירבוב הקשר שלו לעו"ד ישראל פרי, שבכלל הורשע בפרשת הפנסיות של קורבנות השואה (שאינן לתובע כל קשר אליו) ובסמוך לה איזכור בכתבה על התובע 1, נועד שוב כדי לפגוע בתדמית התובע 1. כך מועצם שוב הקשר שלו לפשע ולהרשעה פלילית, למרות שמוזכר פרי בהקשר שהוא שותף לשעבר של סגל, שלכאורה יש נגדו שימוע לפני כתב אישום – כשהיום כבר ברור כי כלל לא הוגש נגד סגל כתב אישום.

49. לגבי הטענה שהביקור של התובע 1 במרכז לסיינטיולוגיה היה "חריג להתנהלותו השוטפת, שכן לרוב אינו נוהג לצאת לשטח", כדי לרמוז שוב על שחיתות: הנתבעת לוקה כאן בבורות ובאי ידיעת המטרייה המקצועית. ודאי שהתובע היה נוהג לצאת לשטח, כמעט כל שבוע, למבנים רבים. כשהיו מגיעות תלונות, ולפי התלונות לא היה נציג הפיקוח העירוני במקום, היה התובע 1 מתייצב בשטח. הוא היה גם מצטרף לביקורים של חברי ועדת תכנון ובנייה. היו חברי ועדה שהיו מבקרים בשטח והיו "ועדות התנגדויות" שביקרו בשטח עם התובע 1, והיו כמובן גם ביקורים מטעמו. לא היה שום דבר "חריג" בביקור.

50. טענה שקרית רודפת טענה שקרית. בפסקה הבאה: שוטה חובל לא הכיר את רמזי בכרי שאמר "שוטה רצה כסף". הטענה של עו"ד פינקלשטיין – שהורשע בפלילים בגין מעשיו – ודאי מוטלת בספק לאור אי אמינותו, ולפיה הוא שילם לעו"ד יוסי חן תמורת אישור (גם התובע 1 לא נתן אישור, גם יוסי חן לא הועמד לדין, מדובר בטענות מפוקפקות מהיסוד שעליהן נבנית כתבה שקרית זו). כל עוד הדבר מצוטט מסיטת כתב האישום, הרי שבהמשך הטענות לא הוכחו. כפי שציין יוסי חן בעדותו המצוטטת, הוא אכן היה מסוכסך מול התובע 1, בגלל ענייני הירושה לאחר פטירת אביו. ברור כי כל הטענות על קשרים ביניהם לא הוכחו מעולם.

51. בפסקה בהמשך הכתבה מופיעה הפרשה הקשורה בפדרמן ופולונסקי שקידמו היתרים דרך יאיר צברי – אך גם פרשה זו נעלמה כלא הייתה. לא הוגש כתב אישום עליה ולא הוכח מעולם שהיה קשר כזה, ושומר צברי השיג הישגים כלשהם דרך התובע 1, ובוודאי שאין לתובע 1 וצברי נכסים בבליה ביחד (לתובע 1 אין בכלל נכסים בבליה).

52. כל הטענה שהנכסים של פדרמן התקדמו בדרך לא חוקית כלשהי בשנים 2007-2008 דרך צברי אל התובע 1, הם עורבא פרח. אין כל הוכחה לאמירות שקריות אלה. פרסום הטענות שוב, כשכבר ידוע שאין כל הרשעה בעניין זה, והוא לא מופיע בכתב האישום המתוקן, הינה חזרה בידועין על דבר שלא הוכח.

53. אגב, ככלל, קשה להאמין שהיה מי שסבר שצברי יכול לקדם במינהל הנדסה פרויקטים משום שצברי היה ידוע כחבר של ראש העיר הקודם לחולדאי, רוני מילוא, וככזה – התייחסו אליו בחשדנות דווקא, קל וחומר שלא סייעו לו באופן חריג בדבר.

54. אשר לטענות בכתבה לגבי הפרויקט ברחוב עין ורד 4 – להלן פרשת בר אוריין – יובהר כי התובע 1 לא קיבל כסף כלשהו, ובוודאי לא פעל עם עו"ד יוסי חן בשת"פ. ממה שהתברר בשעתו, מחלקת שימור בעירייה התנגדה למתן טופס 4 (חיבור לחשמל) לנכס משום שהוא נכס לשימור, וזאת בגלל שקומת קרקע שימשה למגורים והאיש שגר שם לא רצה להתפנות משם.

55. בשלב מסוים החליטה מחלקת השימור כן לתת אישור של טופס 4 לנכס, כי הובאו בפניהם הוכחות לפיהן כן ניתן רישיון לפני 50 שנה לדירה בקומת הקרקע. לתובע 1 לא הייתה כל מעורבות שהיא בפרשה. הוא לא התנגד בתחילה והוא לא התיר לאחר מכן, בניגוד לאמור בכתבה. מדובר בהחלטה של מחלקת השימור, הנובעת מהוכחה בדבר מגוריו של אדם בקומה התחתונה. התובע 1 לא קיבל כסף כלשהו ולא שינה מדעתו מעולם. מדובר בהוצאת לשון הרע לשמה.

56. אשר לפסקה העוסקת בכתובת בן יהודה 146 – לתובע 1 לא היו זכויות או בעלויות בנכס מעולם. רק לעו"ד יוסי חן היו זכויות שם והאירועים המוזכרים בכתבה מתייחסים לתקופה שבה לא היה כל קשר ביניהם. התובע 1 לא היה מעורב בנכס, לא ידע דבר על עזרא בלאיש וקומת המרתף, לא היה אמור לקבל דירות במבנה ולא קיבל דירות במבנה. כל הסיפור על "מכתב פיקטיבי" שקידם עו"ד חן או עו"ד סגל, ובעזרת עו"ד שי חובל (התובע 2), לא מוכר למי מהתובעים. מדובר בסיפור מומצא מתחילתו ועד סופו.

57. אשר לפסקה העוסקת בכתובת בן יהודה 13 – בניו של התובע 1 רכשו זכויות בגג בבניין. התובע 1 לא היה מעורב בניגוד לאמור. מלכתחילה כתב ליו"ר ועדת תכנון ובנייה וסגן ראש העיר, דורון ספיר, וכן למהנדס העיר, חזי ברקוביץ, כי הוא מנוע מלטפל בנכס שקשור בילדיו. ההיתר בנכס לקח 5 שנים, זמן ארוך מאוד, ללא כל "מסלול מקוצר". כל הטענות על מעורבותו מצוצות מן האצבע.

מצ"ב מכתב שנכתב על ידי התובע 1 בזמן אמת בנוגע לנכס, ומסומן כנספח "2" לכתב התביעה.

58. ועוד אי דיוקים ועוד אי אמיתות: בניגוד לאמור בכתבה, לא עצרו את צברי "יחד עם חובל", ולתובע 1 אין כל עסקים משותפים בבליגיה או נכסים משותפים עם צברי. התובע 1 לא קידם

דבר עבור צברי בעירייה. בדיעבד, גם כתב האישום המתוקן לא גרס כך והוא לא הורשע בכך, ואין כל מקום להפיץ את המידע שוב ו/או לא לתקנו.

59. בכל הנוגע לפסקה המדברת על גג הבניין בשדרות בן גוריון – פרשת גיק לבקוביץ' – למיטב הידיעה, עד היום אין אישור לבקשה (שהנתבעת טענה בפסקנות שהתובע ביקש לקדם באמצעות קשריו).

60. ככל שידוע לתובע 1, צברי רצה לאשר מעלית בבניין. התובע היה נגד אישור המעלית בגלל שהבניין היה לשימור, עד שלא יאושר תב"ע לשימור. התובע לא קיבל כסף מצברי ולא מלבקוביץ'. הוצגה אמנם מפה שלפיה הרסו שם בעבר חדר, ומי שהגיע לשוחח על הנכס עם התובע היה אדריכל וסגן ראש העיר בעבר דן דרין, שהוא מי שקידם את הפרויקט. אך כל המידע לפיו כן היה מבנה או לא היה מבנה נולד מפי דן דרין, בלי קשר כלשהו לצברי, והוא פנה עם הדברים לתובע, כפי שנהוג לפנות. התובע העביר את הדברים לגורמים המטפלים וסיים בזה את מעורבותו. כל הטענות על שחיתות מצוצות מן האצבע. התובע לא קיבל שום דבר, שום תשלום, וזה גם הוסכם בגזר הדין.

61. אשר לטענות על הפרויקט של המחסן (השייך לצברי) בשמעון התרסי – בשיחה שהתקיימה עם השמאי דקל, הבהיר לו התובע 1 שיש רישיון במרתף בלבד ואין רישיון לבניין כולו, והצדיק את דברי השמאי דקל (בניגוד לאמור בכתבה). השיחה ביניהם גם הוקלטה (כפי שלמד התובע מחקירתו במשטרה, שם הושמעה לו). התובע לא התערב, לא כתב מכתב לבנק ולא עשה כל פעולה זולת שיחה עם השמאי (שהתקשר אליו והקליט את השיחה). בניגוד לאמור בכתבה, התובע 1 לא עסק כלל בעניין היטלי ההשבחה בנכס.

62. בכתבה מופיעה גם ביקורת על מכירת הנכס שבנה עם אחיו – כאשר לא ברור מדוע היה צריך להמתין ולמה היה צריך להמתין כדי למכור נכס ששייך לו.

ג.1.ג – שיריבוז עבירות של אחרים, בסמיכות לשם התובע:

63. מאמץ מיוחד עושה הנתבעת כדי לקשור את התובע לעולם הפשע ולהציגו כעבריין. היא עושה זאת על ידי גיבוש שלל פרטים על אנשים אחרים שהורשעו בפלילים או נחשדו, ומקשרת אותם אל התובע, בלי שיש לו קשר ממשי אליהם או אל הרשעותיהם.

64. ההקשר הכללי יוצר תחושה בלב הקורא כי התובע הוא עבריין, חי עם עבריינים ופועל לצד עבריינים. הנתבעת עושה זאת במגוון דרכים (תוך צירוף אנקדוטות שונות ומידע לא בדוק):

א. ציון הרשעות של אנשים אחרים, שאין לתובע כל קשר להרשעותיהם, המשוררבים לכתבה תוך רמיזה כי יש קשר כלשהו בינם ובין הרשעותיהם לבין התובע (קרוב המשפחה מיכאלי עימו יש נתק, קרוב המשפחה יוסי חן עימו יש נתק, עבריין יואי שנטען שקשור אליו, "סוחר נשים" שנטען שלתובע 1 יש קשר

כלשהו אליו בגלל שבנו חתם ערבות לחברה הקשורה אליו בעקיפין, איזכור הרשעתו של עו"ד ישראל פרי שהיה שותפו של אדם בשם סגל, שמשורבב בכוח לכתבה).

ב. תיאור של "חיסולי חשבונות" שנעשים בקרב עבריינים, שלכאורה התרחשו אצל התובע (חומצה על רכבו, ראש תרנגול כרות לביתו).

ג. איזכור העובדה כי שותף בנכס, הורשע – בלי קשר לתובע או לנכס – בעבירה פלילית. פרט נכון, שאין לתובע כל קשר אליו.

ד. רמיזה כאילו דין משמעותי שבו נשפט בנו, התובע 3, גם הוא "עבירה פלילית" וכי גם בנו הוא "עברייני". בנו השני, התובע 2, רצה "להשתלט" על מועצת העיר חולון, וגם הוא מוצג כאדם מפוקפק, המעורב בעסקים מפוקפקים.

65. הנה כי כן, בניגוד לאמור בכתבה, התובע לא מכיר את עיזאת חמאד. ככלל, בניגוד לאמור בכתבה, אין לתובע 1 כל נכס עם עבריינים, ואין לו כל נכס עם עיזאת חמאד וגם לא לילדיו.

66. לתובע 1 גם לא ידוע שיש לעו"ד יוסי חן קשר עסקי כלשהו – או קשר אחר – עם עיזאת חמאד, אך כפי שהובהר, יוסי חן לא היה שותף של התובע בשום שלב. יוסי הוא בן של אח של שוטה חובל (התובע), ומאחר ושני האחים היו שותפים בכספים שירשו ביחד מהוריהם ועם כספים אלו בנו את הפרויקט בנחלת בנימין, ובהמשך האח היה במצב רפואי לא טוב, בנו אכן טיפל מהצד שלו בחלקו בנכס.

67. לתובע 1 לא ידוע כי מי מבני משפחתו, שבתאי מיכאלי או אחר, הורשע בהברחת כדורי ויאגרה ובוודאי שאין לו כל קשר להברחת כדורי ויאגרה. ציון הרשעותיו של אחר, ככל שהן אמת, במסגרת הכתבה על התובע, לא נועדו אלא כדי להבאיש את שמו של התובע (שמצטרפות לטענה שהוא מנהל עסקים עם עברייני מיפן, כאילו שופכים לו חומצה על הרכב וראש תרנגול לבית – שמדמה "רמיזות" מצד עבריינים, מוסיף את חן כשותפו הגם שאינו שותפו, ובהמשך גם איזכור מיכאלי והעבירות שלו).

68. נניח ואכן יש למיכאלי הרשעה כגון דא, אין לדעת ממותי ובאיזה הקשר, מה לזה ולתובע? מדוע הדבר מצויין "בתום לב" בכתבה העוסקת בתובע? כדי להציג כי הוא "בחברת עבריינים"? (כאמור, אין לו קשר לעבירה, אין לה קשר לענייני תכנון ובנייה בת"א ואין לתובע קשר עם חן או מיכאלי).

69. גם לא ברור מה מצופה מהתובע 1 לעשות, באם מי שרכש איתו מגרש – הורשע בלי קשר אליו בהליך פלילי. לא לקדם את המגרש שברשותו? לוותר על חלקו במגרש אותו רכש? מאיזה טעם יש לציין זאת במסגרת הכתבה?

70. לסיכום, ועל כך בנפרד, משורבב גם עניינו של התובע 3, שנשפט בעבירה משמעתית במסגרת עבודתו, ובהמשך בחר מיוזמתו לפרוש מהאירגון (ולא אולץ לעשות כן), המוצגת כ"הרשעה פלילית", על מנת להראות שגם בנו של התובע 1, התובע 3, הוא "עבריין", וזאת כאשר הוא נשפט בגין עבירה משמעתית ולא בהליך פלילי בבית המשפט.

ג1: היטפלות ודיבה כנגד הנתבע 2 (כחלק מהשחרת שמו של התובע 1):

71. לאחר פסקאות רבות של השמצות ואי דיוקים כלפי התובע 1, מתפנה הנתבעת כדי לפגוע בתובע 2. התובע 2 התמודד, כתושב חולון, במסגרת רשימה מוניציפלית לבחירות בעיר חולון (ולא כל קשר לעיריית תל אביב ולעבודת התובע 1). במקרה הטוב, היה צפוי התובע 2 להכניס בין מנדט אחד לשניים, לתוך מועצת עיר של 25 חברים. מבחינת הנתבעת זה נראה כ"ניסיון השתלטותם של מקורבי חובל על מועצת העיר חולון שלא צלח". אכן, התובע לא עבר את אחוז החסימה, מה שיכול היה לקנות לו מנדט אחד בודד מתוך 25 חברים במועצה, דבר הרחוק מאוד מ"השתלטות" כלשהי על מועצת עיר. כל זאת, מתוך הנחה כאילו חל איסור על התובע להתמודד או כאילו יש פגם בזכותו לעשות כן.

72. הנתבעת ממשיכה לעסוק בעסקיו של התובע 2, שכלל אינו איש ציבור. חברה שקשורה בו רכשה אופציות בבניין ברחוב קינג ג'ורג' בהיקף של 14 מיליון שקל. הנתבעת, שאינה נוטה לדייק, כותבת שהסכום הוא 18 מיליון. יובהר כי חלקו של התובע 2 היה 400,000 שקל בלבד. כלומר פחות מ-2 אחוז מגובה העסקה. דבר זה מתמיה פחות אשר ליכולותיו "לגייס מיליונים" בהיותו צעיר, בשעה שהגיוס שלו הוא בסך הכל של כמה מאות אלפים בודדים, וחלק מזערי בעסקה המדוברת.

73. לסיכום כותבת הנתבעת כי אשר למתווך המוזכר, יעקב בר, הרי שאם יתקבל היתר מהעירייה, "בר יקבל עוד 13 מיליון שקל מילדיו של חובל ומיתר חברי הקבוצה. עד כה קיבל מהם שלושה מיליון שקל". מדובר בנתון המצוץ מהאצבע, פרשנות חסרת כל קשר למציאות המבוססת על עובדות כזב. לא היה ולא נברא.

74. הנתבעת עוברת לטפל בחמותו הקשישה של התובע (אמא של אשתו). היא יוצרת בכתבה "קונספירציה" שאין לה אחיזה במציאות. על פיה, "היא מחזיקה בזכויות בנייה של כמה קומות בבניין ברחוב שלמה 7 בדרום העיר". הנתבעת מסבירה איך התובעים ואחרים יוצרים שחיתות על ידי עסקה הנעשית באותה עת. ואולם, אמא של אשתו מכרה את הנכס עוד ב-2008 בלי שום קשר למכונה על ידי הנתבעת "סוחר הנשים דודי דגמי". הנכס נמכר לחזי מזרחי, וכל הפירוט הקונספירטיבי וכל הקשרים הנטענים בכתבה – פרי דימונה של הנתבעת.

75. כדי להמשיך ולהעצים את האווירה ה"מושחתת" סביב התובעים, מובאת פסקה שלמה על "מצבת הנכסים של המשפחה התרחבה עוד ב-2010" על רכישות של עו"ד חן. יובהר כי אין

לרכישות אלה כל קשר עסקי או אחר למי משני התובעים. הרצון לשרבב גם נושא זה לתוך הכתבה, כדי ליצור תחושה של הקשר כלשהו, מגונה.

ג1ה: השמצת הנתבע 3 כ"עברייין פלילי" גם הוא:

76. התובע 3 נשפט בעבירה משמעתית במסגרת עבודתו. לא הוגשה תלונה במשטרה, לא הייתה חקירה במשטרה, לא הוגש כתב אישום ולא ניתנה הרשעה בבית המשפט.

77. הדבר לא מונע מהנתבעת, במספר כתבות ואיזכורים, לשרבב את שמו של התובע 3 בהקשר פלילי, משל היה עברייין מורשע, תוך שהיא "מתבלבלת" במכוון בין הליך משמעותי פנים-אירגוני לבין הליך פלילי בבית המשפט.

78. כפי שיפורט בהמשך, היא עורכת חיבור בין ההליך של התובע 3 לבין סדרת מורשעים בעבירות מרמה חמורות, שהורשעו בבתי המשפט בפלילים, וכורכת אותם יחד. זאת כדי לייצר למשפחת חובל "הילה" של עבריינים, ולקשר כל זאת שוב לתובע 1, שהוא "ראש אירגון פשע" כמעט, לשיטתה.

79. בתום ההליך המשמעותי, במסגרתו הודה ממילא בכך שהוציא פרטים על בני משפחתו (לא על נישומים זרים), הסתיים ההליך והוא המשיך בעבודתו. לא הייתה כל דרישה לפיטוריו, לא היה בזה תנאי, ואין זה חלק מתוצאות ההליך המשמעותי.

80. בהמשך בחר מיוזמתו לפרוש מהאירגון ולהתקדם לעסקים פרטיים. פרט זה גם הוא חשוב לנתבעת כי הוא עשוי "להמעיט" מה"פליליות" המיוחסת לתובע 3 ובשירשור – לתובע 1. הנתבעת, שאינה מדייקת בדבר, לפיכך מתעלמת גם מפרט זה ומעוותת אותו.

ג1ו: הכתבה הפותחת בסדרת הכתבות – סיכום:

81. הנה כי כן, עיינו הרואות כי הכתבה רצופה בעובדות שגויות, טענות שקריות, אי דיוק מקצועי בנתונים השונים, ניסיון "להעמיס" עוד ועוד השמצות וקישורים לעניינים פליליים ולאנשים אחרים, וזאת מעביר לחוסר העידכון ולאמירות חסרות בסיס.

מצ"ב כתבה שפורסמה ביום 12/10/2012 באתר "הארץ" ומסומן כנספח "3" לכתב התביעה.

82. הפרסום באינטרנט גרר אינספור תגובות קשות נגד התובעים, כאשר ההמון המוסת, הטוקבקיסטים השונים, מתבססים על דברי הנתבעת, וממשיכים את הפגיעה בתובעים.

2.ג. הפרסום השני – 02/11/2012:

83. פחות מחודש חלף מפרסום הכתבה, והנתבעת מפרסמת כתבה שנייה בסדרה. "ענף הנדל"ן בתל אביב, הגירסא האלימה – פרק שני בסדרה".

84. כאן ממשיכה הנתבעת לחבר בין התובע 1 לבין משפחת פשע מיפו, ומציגה אותו כשותף בפינוי אלים. לדברים אין שחר. מיותר לציין כי לא המשטרה ולא הפרקליטות מצאו קשר כזה. לנתבעת לא מפריעה עובדה זו והיא ממשיכה לשלוח קישורים לכתבה ההיא גם כיום.

85. וכך נכתב בכתבה זו, בין היתר:

- כי לתובע היה קשר כלשהו לפינוי או אי-פינוי דיירים מפרויקט בשכונת פלורנטין.
- וכי "בינתיים ממשיכה משפחת חובל להרחיב את עסקיה עם דני דיגמי: לא הרחק מרביעיית פלורנטין רכשה לאחרונה החברה של דני חלק מזכויות הבנייה בבניין שבו מחזיקה חמותו של חובל". לתובע 1 אין כל קשר לדיגמי (רק לתובעים 2 ו-3 יש קשר עסקי שנוצר בשנים האחרונות בלבד ולא בפרק חייו שבו היה קשור בסחר בנשים). לאף אחד מהתובעים אין קשר לרביעיית פלורנטין ולרכישה המדוברת.
- בסיום הכתבה מדווחת הנתבעת כי עם פרישת התובע לגימלאות, "הוא יקבל יותר משני מיליון שקלים בעת פרישתו". מדובר בסכום לא מציאותי ומופרך לחלוטין.

86. יש לדייק את העובדות השקרויות המופיעות בכתבה זו (מעבר לחזרה על אלו שהופיעו קודם לכן בכתבה הראשונה):

87. כל פרשת רביעיית פלורנטין המוזכרת בכתבה – אינה קשורה בשום דרך לתובע 1, זולת איזכור שוב ושוב שיוסי חן הוא אחיינו, כדי לגרור אותו בכוח לתוך הסיפור שאין לו כל קשר אליו. רק בסוף הסיקור, כותבת הנתבעת באדיבותה (אחרי הרחבה רבה בנושא), כי "פרשת רביעיית פלורנטין אינה חלק מכתב האישום" הקשור בתובע 1. והרי באותה מידה היה אפשר לכתוב על פרשת ארלוזורוב, ולציין שגם היא "לא נכללה בכתב האישום נגד שוטה חובל".

88. ושוב, בכתבה זו, איזכור של האירועים הנטענים בפרשת פדרמן ובר אוריין – והרי גם זה גם לא חלק מכתב האישום, גם בגין עניין זה לא הורשע התובע, אבל הנתבעת ממשיכה למחזר את הסיפור בכל אחת מכתבותיה, ומעלה אותו מחדש גם בחלוף השנים כשכבר ידועות לו תוצאות החקירה וההרשעה.

89. גם בכתבה זו מוזכר הבניין "ששווה מיליונים ברחוב נחלת בנימין בעיר" – זה שהוא רכש מספי הירושה משפחתית, יחד עם אחיו. כל התמיהות לגבי היותו איש ציבור, המרוויח משכורת חודשית של 25,000 שקל, ועל כן לא ברור איך יש לו את הבניין, אינן במקומן. מה לעשות ורכש אתו מכספי הירושה? וכאמור, גם אין לו נכסים בבליה, הגם שגם בכתבה זו מזכירה זאת הנתבעת כ"אמת צרופה".

90. ושוב ההטעיות החוזרות ונשנות: בניגוד לאמור, לא החברה של מר דגמי ולא מי מילדיו של התובע – רכשו את הבניין של גב' חנה ישראלי או זכויות בנייה ברחוב סלמה, בניגוד לאמור. התובעים יטענו כי הגב' ישראלי מכרה את הבניין ולא להם, עוד ב-2008.

91. עוד נושא שהנתבעת נטפלת אליו, וגם בכתבה זו, הוא דמי הפרישה של התובע. בפועל, הוא יקבל 380,000 שקל עם פרישתו אחרי המרת ימי החופש לכסף. על כן גם האמירה לפיה הוא יקבל 2 מיליון שקל עם פרישתו – הינה שקר מוחלט. העלאת הכתבה שוב, כשהמידע כבר ידוע וניתן לבדוק, משמעה דיבה בזדון או רשלנות לשמה.

92. גם בכתבה זו, שוב מוזכר כי יש נגד התובע 1 האשמות בשוחד. הכתבה מועלית שוב ללא עידכון וללא תיקון, כפי שעיתונאית ישרה, אתית ומקצועית צריכה לעשות, ובניגוד לאמור בס' 25' לחוק.

מצ"ב הכתבה שפורסמה ביום 02/11/2012 באתר "הארץ" ומסומן כנספח "4" לכתב התביעה.

93. ושוב, צבא המגיבים לא חסך שבטו, ודרש "כל המעורבים לכלא" (תגובה 59), "הסופרנוס" (תגובה 58), וכיוצא באלה תגובות קשות.

3.ג. הפרסום השלישי – 22/11/2012:

94. הנתבעת המתינה עוד שלושה שבועות, ואז השיקה את החלק השלישי, ביום 22/11/2012 תחת הכותרת "תחקיר" ל"סוף שבוע". הכתבה הודפסה וכן הועלתה לאתר האינטרנט במקביל (ומצויה בו עד היום), תחת הכותרת "כשהמקורבים של שוטה חובל משתלטים על המרתף".

95. בכותרת המשנה נכתב כי "דיירי בניין בפירת הרחובות בן יהודה ומאפו בתל אביב מתעוררים יום אחד ומגלים שבמרתף ביתם קמה מלונית המספקת 'חדרים דיסקרטיים' לזוגות לפי שעה. לרגע הם טעו לחשוב שהעובדה שהמקום פועל ללא היתר, ההתנגדויות שהגישו והגורמים המפוקפקים העומדים מאחורי המיזם יטרידו את מנוחת העירייה. אבל מהר מאוד הם גילו שאין עם מי לדבר. כנראה שכזה זה כשמקורביו של שוטה חובל, עד לא מזמן אחד האנשים החזקים בעירייה, מעורבים".

96. הכתבה קושרת בין "אחד מסוחר הנשים הגדולים שפעלו בישראל עד 2009" לבין התובע 1, הגם שאין בין שניהם כל קשר. הנתבעת טוענת שהבניין הושכר לסוחר הנשים, הכל בידיעת התובע 1, אשר באופן מכוון איפשר לו לפעול ללא היתר במקום. לדברים אין שחר.

97. המקום הושכר בפועל על ידי מספר יזמים. אחד היזמים ביקש מהתובע 2 לחתום לו ערבות בחוזה שכירות. מאחר והשניים מיוודים ומסייעים זה לזה, התובע 2 אכן חתם על ערבות.

בזאת תם חלקו בפרשה. אין מדובר בסחר בנשים ולתובע 2 לא היה כל קשר בשום שלב לסחר בנשים או לפעילות עם אנשים העוסקים במקביל בסחר בנשים.

98. התובע 2 אינו מעורב בהשכרת הנכס, לא יודע מה מטרותיו, לא הגיש בקשה כלשהי ואין לו אפס קצהו של מעורבות כלשהי בעניין זה. עובדה זו אינה מפריעה לנתבעת "לייצר" כתבה הנובעת מספקולציות, חיבורים שהיא עושה בראשה ותחושות בטן. הא ותו לא.

99. מה גם והנתבעת מגלה אי הבנה מוחלטת בהליכי הרישוי והפיקוח. במציאות, כל יזם שמגיש בקשה לרישוי, מקבל מהעירייה את האפשרות לפעול למשך חצי שנה ללא קבלת ההיתר, עד האישור הסופי. אין אפשרות מעשית אחרת שכן ההיתר מתבסס על בדיקות שנעשות בעסק הפועל, ומאחר וקיימת בירוקרטיה של בדיקת העסק ואישורו, כך נהוג, וזאת לגבי כל עסק.

100. עובדה נוספת שהנתבעת לא מאפשרת לה לבלבל אותה: הוועדה המקומית, בסופו של יום, בכלל לא אישרה את ההיתר. כך שכל הטענה ש"קשרים" עם התובע 1 גרמו לכך שהעירייה איפשרה לעסק להתנהל ללא היתר או רצתה לאשר אותו, אינה נכונה.

101. משכך, הרמיזות בכתבה ולפיהן "חובל האב עדיין עמד אז בראש מחלקת הרישוי והפיקוח על הבנייה בעיריית תל אביב, אותה מחלקה אשר אמורה להורות על סגירת עסק הפועל ללא היתר בעיר, אך לא עשתה זאת בשום שלב למרות התלונות שהושמעו בנוכחות נציגיה בוועדה", אין בהן ממש.

102. בכך לא מסתפקת הנתבעת והיא טוענת בפסקה הבאה כי "השוכר-הסוחר בפרויקט המלונית בבן יהודה אינו סוחר הנשים הראשון שעושה עושה משפחת חובל עסקים. כבר שנים שסוחר הנשים הגדולים בישראל סובבים את המשפחה, שצברה נכסים בעשרות מיליוני שקלים לאורך שנות כהונתו של חובל". יובהר כי התובע 1 לא "עשה עסקים" עם סוחר נשים כלשהו, אי פעם, כל שכן עם "הסוחר בפרויקט המלונית בבן יהודה". אין כל עסקים עם "המשפחה". התובע 2 הכיר אדם שעסק בעברו בסחר בנשים, בלי קשר לתובע 2, ולא עסק בסחר בנשים בעת שהכירו.

103. הנתבעת מערבת את הנתונים באופן שממנו ישתמע כי לתובע 1 יש קשר כלשהו לסחר בנשים או לעמדה מוסרית פוגענית כלפי נשים. אדרבא: תבוא ותוכיח הנתבעת כי התובע 1 עשה אי פעם "עסקים" כאלה או אחרים עם "סוחר נשים" או "השוכר-סוחר במלונית". מדובר בדיבה לשמה. התובע גם לא "צבר נכסים בעשרות מיליוני שקלים" כנזכר מ"עסקים" כאלה. יובהר כי גם התובע 2 לא פעל במקביל לסחר בנשים עם איש, והכיר אדם שבעברו עסק בתחום זה, זמן רב לפני שהתובע 2 הכירו.

104. כבר נאמר כי לתובע 1 יש אח שבנו הוא יוסי חן, אשר גם הוא וגם יתר התובעים אינם נמצאים עימו בקשר. התובע אינו אחראי לעסקיו של אותו חן, אינו מכיר את שותפיו ככל שישנם, אינו עוקב אחריהם ובוודאי אינו מסייע להם. ובכל זאת, הנתבעת טוענת בציניות כי

התובע ניפק 700 צווי הריסה אך "העסק הלא חוקי הזה חמק מעיניו", בהתייחס לנכס ברחוב נחלת בנימין 100 שנטען שאינו חוקי.

105. וכך כתוב: "בין עיסוקיו הנוכחיים של סוחר הנשים הזה, ניתן לציין כי הוא שותפו העסקי של יוסי חן, עושה עסקים עם ילדיו של שוטה חובל ורכש זכויות בנייה בבניין השייך לחמותו של חובל. במקביל, הוא הספיק לחבור לארגון פשע ולהיות מורשע בסחיטה באיומים". ודוק: אין קשר בין התובע 1 ל"סוחר הנשים" או אל יוסי חן, הוא ודאי לא "עושה עסקים" עימו (ואילו התובע 2, שהינו אדם עצמאי, עובד כיום עם מי שבעברו עסק בסחר בנשים והוא הכירו זמן רב אחרי שפרק זה תם בחייו), וגם אין לתובעים קשר לזכויות בנייה של "חמותו של חובל".

106. מדובר באוסף אנקדוטלי של עובדות נטענות, שאין להן קשר ישיר לתובעים, בפרט לתובע 1, ונעודו להבאיש את ריחם. הא ותו לא.

107. בהמשך נכתב כי "חלק מאנשי הוועדה היו כפופים לשוטה חובל", עוד עובדה שאינה נכונה. נכתב בהמשך – והדבר לא מתאים לנראטיב של הכתבה – כי התובע 1 נכח בישיבה שדנה בנכס שבו "אחינו היה היועץ המשפטי של יזמי המלונית", כי הוא הצביע נגד אישור המלונית דווקא וכי היא אושרה למרות התנגדותו. על כך הוסיפה שוב הנתבעת, בחוסר הבנה מוחלט, כי "מחלקת הרישוי והפיקוח של הבנייה בעירייה, שתחת ניהולו, אפילו לא שלחה פקחים לעסק".

108. יובהר בהתייחס לפרשה הנוגעת לכתובת בן יהודה/מאפו – פרשת המלונית כי התובע 1 למד על המקרה מהכתבה ולא הכיר אותו קודם כלל. כל האנשים המוזכרים – שלמה ערד, שותפו, סוחר הנשים – אין להם כל קשר או היכרות עם התובע.

109. מדובר בטעות של הכתבת, ככל הנראה טעות מכוונת: הפיקוח על הבנייה עוסק בהיתרי בנייה, כלומר הבנייה של הקירות, השימור של המבנה, הזכות למרתף או גג או קומה נוספת וכדומה.

110. לעומת זאת, עסק שנפתח ללא רישיון – יש לו עניין עם אגף פיקוח עירוני, שאינו מנוהל על ידי התובע, שאינו אף כפוף לו, אלא כפוף ישירות לראש העיר ולא למינהל ההנדסה (הגם שבמקרה הוא מצוי באותה כתובת ברחוב פילון בתל אביב, לנוחיות העירייה).

111. על כן, כל התזה שלפיה התובע 1 יכול לתת או לאסור רישיון עסק נעה בין חוסר הבנה מוחלט לבין רצון מכוון לפגוע בשמו הטוב.

112. ממילא כל עסק בעיר, יכול – במידה והגיש בקשה לקבלת רישיון – להמשיך לעבוד עד חצי שנה ללא רישיון עסק, כדי להשיג רישיון בפרק הזמן של חצי שנה, כי בפרקטיקה נדרשת חצי שנה של עבודה בפועל כדי שהגורמים המפקחים יבואו למקום בשעה שהוא עובד ויראו שהוא פועל כראוי. לכן, אין כל חריג בכך שבמשך מספר חודשים מקום מסוים עובד ללא רישיון

עסק, ואין כל קשר בין קבלה או אי קבלה של רישיון עסק לבין מחלקת הפיקוח על הבנייה בראשות שוטה חובל, שכשמה כן היא, אחראית על הפיקוח על הבנייה.

113. ייאמר עוד כי רק אם בנו במקום עוד קומה ללא רשות, או יציאה של דלת בכיוון שלא תוכנן, אז יש התערבות של המחלקה שבראשה עמד התובע. על כן, כל הקישור בכתבה בין ניהול העסק לבין התובע ו"השפעתו" הוא קשקוש מוחלט.

114. אשר לכתוב בעניין נחלת בנימין 100 - מדובר בנכס שהתובע רכש מכספי ירושת הוריו, ובהמשך מכר. לא היו שם דירות דיסקרטיות בניגוד לאמור, בכל אופן לא בתקופה שבה התובע היה הבעלים.

115. כפי שהוסבר למעלה, הכתבת אינה מבינה את מה שהיא כותבת, שכן:

- התובע 1 לא היה אחראי על רישיון עסק או על אכיפה נגד עסקים לא חוקיים או ללא רישיון. זו לא אחריות שלו ולא המחלקה שלו.
- היה ועסק מתנהל ללא רישיון, אין מוציאים לו צו הריסה (ניתן להוציא צו סגירה). אין הורסים בניין, שנניח מתנהלת פה מסעדה ללא רישיון, רק בגלל שאין לה רישיון.
- צו הריסה מוציאים למבנה שמבחינה בטיחותית לדוגמא, אינו ראוי, בלי קשר לתוכן הפעילות שנעשית בו. גם מבנה שנבנה ללא היתר (בלי קשר לפעילות שנעשית בו, טובה וראויה וחוקית או להבדיל - לא חוקית) - ניתן להוציא כנגדו צו הריסה.
- אם כך, גם אם היה מתגלה לתובע 1 שיש דירות דיסקרטיות ברחוב נחלת בנימין 100, ודאי שלא היה ראוי או אפשרי להוציא למקום צו הריסה (בסמכותו להוציא רק צו סגירה לעסק, לא הריסה). באותה מידה אי אפשר "להוציא צו הריסה" למבנה המשמש לקזינו לא חוקי, רק בגלל המתרחש בתוכו. ניתן להגיש תביעה בגין שימוש חורג (על ידי בית המשפט) אבל לא "צו הריסה" (על ידי העירייה).
- כל הטענה כי "שוטה לא הוציא צו הריסה" למקום שפעל ללא רישיון עסק או לעסק לא חוקי - כרוכה בחוסר הבנה מוחלט של החוק, של תפקידו, של האחריות שלו, ומי שכותב את הדברים עושה "סלט אחד גדול" שאין קשר בין מרכיביו.
- הוועדה המייעצת לוועדה המקומית אינה כפופה לתובע 1 בניגוד לאמור. מדובר באגף רישוי עסקים שנוהל אז על ידי אלחנן משי. אין לתובע כל קשר לדברים, הוא לא קובע דבר, לא הוא אמור להוציא רישיון ובוודאי לא מוציאים "צו הריסה" לעסק ללא רישיון. ניתן להוציא לו "צו סגירה" לעסק, ולא "צו הריסה". שוטה לא הוציא מימיו צו כזה, לא 700 בשנה ולא אחד בשנה.

- פיזית, התובע 1 ישב בוועדת תכנון ובנייה במסגרת היותו ראש אגף פיקוח על הבנייה. בוועדה ישב גם אלחנן משי, בפרק שעוסק ברישוי עסקים. חברי הוועדה מקבלים חוברת עם כמאה פניות שהצטברו באותו שבוע, ובכל מה שקשור בבנייה – נשמעת דעתו של התובע. בכל מה שקשור ברישוי עסקים – דעתו כלל לא נשמעת, גם אם הוא נמצא בחדר, כי מי שמדבר הוא אלחנן משי.

- במקום לקבוע שתי ישיבות נפרדות, בעיריית ת"א מכנסים את חברי הוועדה (שעובדים בהתנדבות ומקדישים בוקר שלם לזה) בפעם אחת. ייתכן וידברו על רישוי עסקים במשך מספר דקות למשך מספר בקשות, כשהתובע יושב ומחכה לתורו, ואז ידבר אלחנן משי. אבל התובע 1 עצמו לא משתתף, אין לו סמכות בעניין ודעתו לא חשובה וגם לא נשמעת.

- ואגב, באותה מידה, כשעוברים לפרק רישוי הבנייה, יכול להיות מצב שאלחנן משי עדיין יושב בוועדה, שומע את הבקשות של הוספת חדר או הוספת קומה, וגם דעתו לא נשמעת ואין לו סמכות והוא במקרה יושב שם מחכה לתורו.

- בכל אופן, גם אם נשמעו התנגדויות למבנה מסוים, כשהתובע 1 במקרה נמצא במקום כי בדיוק הסתיים פרק העוסק בבנייה או הוא מתיישב כי עוד מעט יתחיל פרק הבנייה, הוא גם לא אומר את דעתו, היא גם לא נחשבת והוא גם לא בעל זכות הצבעה.

- במציאות, **התובע 1 לא זוכר שנכח בכלל בישיבה שבה דובר על המבנה דנו.**

116. גם בכתבה זו ממחזרת הנתבעת את הטענות לגבי התובע 2 כי הוא ניסה לבצע "ניסיון השתלטות" על מועצת העיר חולון. נזכיר כי מדובר היה במנדט אחד מתוך 25 חברי מועצה. אין כל דרך שבה אפשר לראות בכניסת חבר מועצה בודד, מקסימום שניים, בבחינת "השתלטות" על מועצה בת 25 חברים. גם לא ברור מדוע יש פגם ברצונו של אדם, תושב חולון, להתמודד למועצת העיר, ואיך בחירות דמוקרטיות בעיר אחרת הם "ניסיון השתלטות".

117. במסגרת ראיון עם פאר ויסנר, ראש מפלגת הירוקים, הוא נשאל האם הוא "מודע לקשר של שי חובל למלונית הזאת", קשר מוכחש.

מצ"ב פרסום הכתבה מיום 22/11/2012 באתר האינטרנט "הארץ" ומסומן כנספח "5" לכתב התביעה.

ג.4. הפרסום הרביעי – 24/05/2013:

118. כעבור חצי שנה פירסמה הנתבעת כתבה רביעית על התובעים. שמה "עסק משפחתי: הבנים של שוטה חובל שומרים על אימפריית הנדל"ן שבנה".

119. כתבה זו התמקדה בתובע 2, ונכתבו בה אי דיוקים רבים, עד כדי אי אמירת אמת. עם זאת, הנתבעת לא חסכה איזכור נוסף של התובע 3 ש"הודר מהחברה" (כך כותבת הנתבעת על דעת עצמה), ו"נאלץ לאחרונה להתפטר" (דבר שלא היה) וכן "כמקובל במשפחה, התפטרות לוותה בשערוריה" (משפט זה לבדו מנקז לתוכו את התנהלות הנתבעת בכתבותיה – לייצר תחושה של "משפחת פשעי". יובהר כי לתובע 2 ולתובעת 4 לא הייתה כל "שערוריה" וגם לא לבני משפחה אחרים). ממילא אין זה נכון כי "ההתפטרות שלו הייתה חלק מעסקת הטיעון שלו", כי אם פרי החלטה שלו, בלא שהתבקש להתפטר. ממילא גם מדובר בהליך משמעותי והתובע 3 לא הורשע בפלילים.

120. אשר לתובע 2: כבר בפתח הכתבה מתוארת חברת הנדל"ן של התובע 2 "שעושה עסקאות בעשרות מיליונים". לחברה היה לאורך שנותיה הראשונות ובתקופה הרלבנטית לכתבה מחזור שנתי של 2 מיליון בסך הכל (או פחות מכך). נכתב כי לחברה יש "עשרות רבות של נכסים בתל אביב" וגם בבליה – מדובר בעורבא פרח.

121. הנתבעת מפליגה בדימונה: "מי שהניחו את היסודות לחברה היו דור ההורים: שוטה חובל, לשעבר מנהל מחלקת הרישוי והפיקוח על הבנייה בתל אביב, וגיסו שבתאי מיכאלי". ואולם החברה נפתחה רק ב-2010 על ידי התובע 2 ואחיו (וכן התובעת 4 באופן פאסיבי) ולתובע 1 אין קשר לחברה והוא לא הניח שום "יסודות".

122. גם כאן ממשיכה הנתבעת לחזור על כך שהתובע חשוד במתן "שוחד בתמורה לקידום פרויקטים בעיר". היא שוב לא טורחת לעדכן כי התובע לא הורשע בעבירות אלה. ועם זאת, ממשיכה להפיץ גם כיום את הכתבות עם המידע הישן והלא מעודכן.

123. במסגרת הכתבה משרבבת הנתבעת את ישראל חובל, התובע 3, שאינו קשור כלל במי מהתובעים, ועניינו אינו קשור לעניינם. כאמור, היא הופכת אותו ל"עבריין פלילי", בשעה שעניינו נדון כעבירה משמעתית פנימית והוא גם לא אולץ להתפטר מרשות המיסים.

124. יובהר כי המעשה שעשה היה הוצאת פרטים דרך מחשב רשות המיסים, שכל אדם יכול להוציא כנגד אחר בעלות של 30 שקל דרך האתר של רשות המיסים. העבירה המשמעתית הייתה הוצאת הפרטים ללא התשלום, שלא לפי הנהלים. הא ותו לא.

125. הנתבעת מצטטת לגבי התובע וגיסו כי "לפני שנתיים נטלו השניים מבנק הפועלים משכנתא בסך 25 מיליון שקל, שכנגדה שועבד המתחם בבת ים. לבני משפחת חובל עסקאות נדל"ן נוספות בבית ים, שבחלקן שותף העבריין המוזכר". דומה כי הנתבעת עיינה בנסח טאבו שבו נכתב כי השיעבוד הוא מסוג השיעבודים "עד לגובה של 25 מיליון שקל". בפועל נלקח אשראי בגובה של 7 מיליון, והמשכנתא הייתה בזמן הרלבנטי לכתבה בגובה של 3.5 מיליון בלבד. ההגזמה בסכומים נועדה שוב להציג את התובעים כאנשים מושחתים שיש ברשותם סכומי כסף רבים ומופראים.

126. הנתבעת שוב חוזרת על כך שהחברה של התובע 2 מעורבת ב"עסקאות בעשרות מיליוני שקלים" בשעה שמחזורה השנתי בזמן הרלבנטי לתביעה עמד על 2 מיליון.

127. הנתבעת ממחזרת את סיפור רכישת הבניין בקינג' ג'ורג' ומייחסת קשר לתובע 1, אך החברה של הבנים היא שרכשה (בלי קשר אליו) אחוזה בודדים בפרויקט ולא את כל הבניין כמו שכתוב. עוד יובהר כי בניגוד לאמור בכתבה: התובע 1 לא קיבל כל תשלום או שילם כל תשלום למר יעקב בר. התובע 2 התנהל מול מר בר בסכומים צנועים בהרבה מאלה שעליהם רמזה הנתבעת בכתבתה.

128. היא ממחזרת גם את סיפור המלוניט וטוענת כי חרף תלונות הדיירים "מחלקת הרישוי והפיקוח על הבנייה (שבראשה עמד עדיין אביו של שי, שוטה) לא פעלה כדי לסגור אותה". כפי שנכתב למעלה: התובע 2 נתן ערבות ולא היה בעלים או מעורב בנכס, התובע עצמו לא היה מעורב בסגירה, וממילא לא "סוגרים" נכס בחצי השנה הראשונה לאחר בקשת ההיתר. התובע 1 גם לא מוסמך להוציא צווי הריסה ומדובר בכלל בעניין של רישוי עסקים שאינו בסמכותו.

129. הנה כי כן, שוב מדובר בכתבה ממוחזרת, שבה חוזרת הנתבעת על טענות לא נכונות, והכל כדי להשחיר את שם של התובעים. שוב נכתב דבר השקר המוכח לגבי נכסים, שהרי אין לתובע ולא היו לו "עשרות נכסים בתל אביב" ואין לו ולא היה לו נכס בבליה.

130. הכתבה שוב עוסקת בפרשת חנה ישראלי בכתובת סלמה 7. בניגוד לאמור, היא ב-2008 מכרה את הנכס. גם אם שמה עדיין מופיע בנכס לאחר מכן, כנובע מטעות באי העברת הדיווח בלשכת רישום המקרקעין, הוא כבר לא שייך אליה. ובניגוד לתזה של הכתבה, עד היום תוכנית ההרחבה עוד לא אושרה (אמצע 2017). התובע יחזור וידגיש כי אין קשר בינו לבין חמותו שמכרה את הנכס לפני 9 שנים. כל התוכניות החדשות, אי התאמתן וכדומה, לא רלבנטיות כלל לסיפור של התובע ולתקופת עבודתו בעירייה.

מצ"ב מכתב ששלח התובע 1 בזמן אמת לאחראים בעירייה המבהיר את העניין הנוגע לנכס, ומסומן כנספח "6" לכתב התביעה.

131. אשר לפרשה נוספת, העוסקת במבנה שעו"ד חן רכש בברנר 14 – הדבר לא קשור לתובע, גם האיש לא היה בקשר עם התובע והם – בעוניות - לא דיברו ביניהם.

132. משהנתבעת עוסקת ללא הרף גם בתחנת הדלק שרכש התובע – ולטענתה בכתבה זו, "תוך זמן קצר הביאו לשינוי ייעוד הקרקע, מתעשייתי למסחרי", יובהר (בניגוד לדברי הנתבעת ולרמיזותיה):

- כי לא מדובר בנכס בעיר ת"א ואין ולא היו לתובע 1 כל קשרים שהם בבת ים
- ממילא לא התובע טיפל בהליך

- שינוי הייעוד נעשה בתוך 5 שנים, שאינם "זמן קצר"
- לא כל כך מוזר שבאזור תעשייה תמוקם תחנת דלק
- לתובע 1 לא היו אז ואין גם כיום "עוד עסקאות בבת ים" ובזמן הרלבנטי גם לא לבנו בניגוד לאמור

133. המשכנתא שנלקחה הייתה של 3 מיליון וחצי ובוודאי לא של 25 מיליון. מדובר במספר מצוץ מן האצבע המדגיש כאילו לכאורה לתובע יש הון כספי אדיר.

134. המלונית – לא בסמכות מחלקת הבנייה ולא תחת התובע, אלא תחת מחלקת רישוי עסקים והפיקוח עירוני. אין לדבר כל קשר למחלקתו של התובע, הפיקוח על הבנייה. ככל שיש עסק שטעון רישיון עסק – הוא נדרש לפיכך לרישיון עסק. אין לזה כל קשר לתובע, ולא רק שלא טיפל בזה, גם אין לו את הסמכות להתעסק עם זה.

135. בכתבה מוזכר גם סיפור על בעיה ברישוי עסקים סופר באבא = ושוב אין לתובע 1 כל קשר למתן או אי מתן רישיון עסק, בדיוק כמו במקרה המלונית. מדובר בבורות בנושאים משפטיים ובהשמצות לשווא נגד התובע.

136. בסוף הכתבה יש מיחזור שוב של טענות לשוחד וטובות הנאה שנחקרו כשבסוף לא הייתה כל הרשעה בשוחד במי מהן. שוב מוזכרים פרויקטים של משפחת חובל ושוב מוזכר מקרה פדרמן-בר-אוריין, להם כבר ניתנה התייחסות למעלה בהתייחס לכתבות הקודמות.

מצ"ב פרסום הכתבה מיום 24/05/2013 באתר האינטרנט "הארץ" ומסומן כנספח "7" לכתב התביעה ומהווה חלק בלתי נפרד ממנו

137. ושוב טוקבקיסטים מגיבים לכתבות תוך שהם מושפעים מעמדותיה של הנתבעת כלפי התובעים ואלו הופכים בעיניהם לנוכלים ומושחתים.

138. החמור הוא הפרסום המחודש ללא עידכון, שבו חוזרת הנתבעת על מידע שהיא יודעת שאינו נכון עוד, אך מעדיפה למחזרו גם במחיר פגיעה בתדמיתם של התובעים.

5.ג. ההיטפלות לתובעת 4, רק משום שנישאה לתובע 3:

139. בפסקה חמישית בכתבה זו מיום 24/5/13 החליטה הנתבעת להיטפל גם לתובעת 4, אשתו של התובע 3, שאין לה כל קשר לכל האמור בכתבות.

140. בסוף 2012, זמן קצר לפני שהתובע 1 יצא לפנסיה, נבחרה כלתו (התובעת 4), אשתו של אחד מבניו, ישראל חובל (התובע 3), למלא את מקומה של מזכירתו של מנהל התכנון העירוני.

141. יובהר כי התובעת 4 לא "נבחרה" באופן של נפוטיזם, שבו התובע 1 ביקש לצרפה וכך היה, כי אם מדובר במכרז פומבי שפורסם, בעוד היא חיפשה עבודה, בעקבותיו רואיינה לעבודה ולבסוף התקבלה.

142. בורותה של הנתבעת באה לידי ביטוי גם בחוסר ידיעתה כי "התכנון העירוני" (אליו התקבלה התובעת 4) לא קשורה לתכנון ובנייה (שם עבד התובע 1). כלומר לא קשור למינהל ההנדסה, בו עבד. מדובר ב"תכנון עירוני" של תוכניות בעירייה. הנתבעת ככל הנראה לא הבינה את ההבדל ביניהם.

143. התובעת 4 עבדה בבניין העירייה, התובע 1 עבד ברחוב פילון (כתובת אחרת מזו של העירייה).

144. בכדי לפגוע בה, כתבה הנתבעת – שמעולם לא פנתה אליה ולא ביקשה את תגובתה לדברים – כי העבודה בעירייה אינה העיסוק המרכזי שלה משום שהיא בעלת 33 אחוז בחברת דיס בלושי.

145. במציאות - מדובר בחברה שהוקמה ב-2010, ואין לתובעת 4 כל נגיעה לחברה. היא אמנם רשומה כבעלת מניות אבל בפועל לא עסקה בה מעולם. ודאי אי אפשר להגיד שזה "העיסוק המרכזי" שהיה לה. הנתבעת כתבה כי "מילוי מקום המזכירה אינו העיסוק המרכזי של קארין חובל" משום מניותיה בחברה שהקימו התובע 2 ואחרים. בהמשך משפט זה קושרים אותה, דרך החברה, לשותפות עם עבריין וסחיטה באיומים, כשתפקידה בעירייה מגומד ונטען כי מרכז עיסוקה הוא בחברה.

146. במציאות, לתובעת 4 אין לה כל קשר לעניינים המוזכרים בהקשר של שוטה חובל התובע 1 או בנו התובע 2. היא לא מעורבת בעניינים שנטען שהתרחשו, לא הייתה חלק מטיוטת כתב אישום, לא נחקרה מעולם ואין לה כל מעורבות שהיא לאירוועים והפרטים המופיעים בארבע הכתבות. היא אינה מכירה את "העבריין המקורב", לא שמעה עליו מאולם, לא קשורה לסחיטה באיומים, מרכז עיסוקה אינו בחברה ולא היה מעולם בה, והיא גם לא התבקשה להגיב על שירבובה לכתבה.

147. בזכות הנתבעת, בתגובה של הכתבה (מטעם העירייה), ראתה לראשונה התובעת 4 (בפסקה שמינית לכתבה בתגובת העירייה) כי עומדים לפטר אותה (אפילו בלי שימוע). זאת בגלל שהעירייה חששה מהדי הכתבה. נכתב כי היא "אינה עובדת קבועה" וכי "תסתיים העסקתה".

148. ואכן, עתידה היה בסכנה. במשך חודש וחצי מרגע פרסום הכתבה עברה קושי רב, יחס מזלזל, חשדנות רבה בעבודה מולה, כאשר עובדי העירייה חששו שיש לה מעורבות בדברים פליליים.

149. כאמור, הנתבעת גם לא ביקשה מהתובעת תגובה. לשווא שורבבה לכתבה, רמזה רמיזות אודות קשרים בין התובעת 4 לתובע 1, ערערה את מקומה ופגעה בשמה הטוב, במשלח ידה, במקום עבודתה ובכבודו.

150. התובעת 4 לא פוטרה, ונותרה בעבודתה, ומרוצים מתיפקודה. היא הצליחה לשקם את הנזקים שגמרה לה הנתבעת על לא עוול בכפה.

ד. אומדן נזק:

1. ד חוק איסור לשון הרע:

151. התובעים יטענו כי מעשיה של הנתבעת בפרסום כתבות המכילות תוכן כוזב ופוגעני כנגד התובעים עולה כדי פרסום לשון הרע כעולה מהוראות חוק איסור לשון הרע באשר מדובר בפרסום אשר מכיל אמירות לשון הרע חמורות שנועדו לבייש, להכפיש ולהשחיר את שמם הטוב של התובע כעולה מסעיף ההגדרות של חוק איסור לשון הרע.

152. סעיף 1 לחוק קובע:

לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדדם;
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
- (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלה ידו או במקצועו;

153. חוק איסור לשון הרע קובע את אחריותו של מי שמפרסם דברים שיש בהם כדי להשפיל אדם בעיני הבריות, לבזותו או לפגוע במשרתו כעולה מסעיף 1 לחוק.

154. לפי סעיף 7 לחוק הפיצוי הינו בגובה עד 70,000 שקלים לטובת הנפגע, אפילו ללא הוכחת כל נזק לשמו הטוב, בגין כל פרסום.

155. במקרה של הוכחת זדון, מוכפל הסכום לפי סעיף 7, וכעולה כאן, יוכלו התובעים לתבוע 140,000 שקלים ללא כל הוכחת נזק (סעיף 7ב' לחוק), לכל פרסום.

156. הגם שהתובע 1 הושמץ ללא הרף ופעמים רבות בכל הכתבות, הרי שמניין הכתבות הוא 4, ומדובר ב-4 פרסומים שלכל אחד מהם, עוד בטרם נבחן הזדון שבו, קיים פיצוי של עד 70,000 שקל ללא הוכחת נזק (יובהר כי הנזק לשמו של התובע 1 חמור מאין כמוהו, אך קשה לכמתו).

157. התובע 2 הושמץ בשלושה פרסומים שוב ושוב, על לא עוול בכפו, ומשכך יתבע 70,000 שקלים לכל אחד משלושתם. הגם שהסכום יכול להיות מוכפל, לאור הזדון בפעולותיה של הנתבעת, מדובר בסכום שאינו מוכפל.

158. התובע 3 הוזכר בשני פרסומים, באופן מבוזר ולא רלבנטי, כמו גם לא נכון, ויתבע למרות זאת רק 70,000 שקלים עבור שירבובו לפרסום, למרות הכוונה לפגוע בו.

159. התובעת 4 הוזכרה בדרך דיבתית בפרסום אחד, ותתבע בגינו 70,000 שקלים, למרות הזדון שבו.

160. בסך הכל, מדובר בסכום כולל של 630,000 שקלים (בגין 9 פרסומים ל-4 התובעים).

161. יובהר כי הנתבעת פירסמה את הכתבות מספר פעמים: במהדורה מודפסת ואינטרנטית ב-2012 ו-2013, שוב בפייסבוק ב-2105 ושוב ב-2016.

162. ומעבר לזאת, גם בלא צורך להידרש לפיצוי הסטטוטורי, התובעים מבקש לתבוע גם נזק מיוחד (נזק נפשי, כאב וסבל) לפי החלק הכללי בפקודת הנזיקין, בשל הקושי לקבוע אומדן לנזק בלתי נתפס זה, כמופיע בע"א (תל-אביב-יפו) 10-04-14716 - עו"ד אילן בומבך נ' עו"ד פישביין, שכן עסקינן בנזק לא ממוני לפי אומדנה של בית המשפט.

163. יפים לעניין זה דברי בית המשפט העליון בפס"ד ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי:

"גיבושה של עוולת לשון הרע אינה מותנית בקיומו של נזק. יחד עם זאת, לצורך פסיקת פיצוי, חלות ההוראות הכלליות של דיני הנזיקין, המחייבות קיומו של נזק כתנאי לפסיקת פיצוי, שהרי סעד הפיצוי, מטבעו, מצריך קיומו של נזק עליו יש לפצות...

זאת, בכפוף לפיצוי הסטטוטורי ללא הוכחת נזק, המוסדר בהוראה מיוחדת בסעיף 7א לחוק איסור לשון הרע...

דרישת הנזק אין משמעה 'נזק ממון' דווקא, וגם נזק כללי הוא בבחינת נזק לצורך הענין. מבחינת הדרישה ההוכחתית, ניתן להיעזר בחזקה עובדתית על פיה פרסום לשון הרע מעצם טיבו גורם נזק, אלא אם הוכח אחרת...

למונח 'נזק' שבפקודת הנזיקין, הכולל גם פגיעה בשם טוב, יש להעניק משמעות רחבה, ולכלול בו כל הפסד מוחשי, לרבות סבל נפשי...

כך הוא לעניין העוולות הכלליות שבפקודת הנזיקין, המתפרשות גם על נזקים נפשיים וכאב וסבל, וכך הוא בעוולה על פי חוק איסור לשון הרע, שעיקר עניינה פגיעה בשם טוב של אדם. עוולת לשון הרע גוררת באופן טבעי נזקים שלא אחת קשה לאמוד אותם במושגים ממוניים, וקשה להיטיב אותם בדרך ממונית ישירה. לאור אופייה של עוולת לשון הרע, נקבעו במהלך השנים אמות מידה ייחודיות לחישוב פיצויים על פגיעתה, הנגזרות מן הערכים המוגנים ומן התכליות הייחודיות הטמונות בבסיסה. האיזון החוקתי בין הזכות לשם הטוב ולפרטיות, לבין הזכות לחופש ביטוי, המקרינה על גבולות האיסור על לשון הרע, משתרע לא רק על מישור האחריות, אלא גם על הבחירה בין הסעדים שיש להעניק במקרה נתון, ועל שיעור הפיצויים הנפסק (ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי (פסקה 50 וההפניות שם))."

2.ד רשלנות:

164. בית המשפט הנכבד מתבקש להטיל אחריות על הנתבעת בגין הנזק שבפגיעה בשמם הטוב, בגין עוולת הרשלנות הקבועה בסעיפים 35-36 לפקודת הנזיקין. שכן במקרה הנדון, מתקיימים יסודות העוולה.

165. במילים פשוטות, התובעים יטענו כי כתוצאה מרשלנותה של הנתבעת, בדרך הצגת עובדות כוזבות, נוצר מצג שווא, לפיו התובעים לכאורה ביצעו מעשים פלילים ואכן הינם "אנשי מאפיה" והינם אנשים מושחתים. התובעים יטענו כי לא נעשתה בדיקה מינימאלית על ידי הנתבעת טרם הפצת הפרסומים הפוגעניים

166. על כן, בגין פרסום לשון הרע ובגין האמירות החמורות נשוא הפרסום בכתבות, ואי קיום חובת הזהירות, כאמור לעיל, התובעים יעמיד את תביעתם ביחד בסך של 630,000 ₪ גם בגין לשון הרע ולחילופין או במצטבר גם בגין הרשלנות בפרסום הכתבה והפרת חובת הזהירות. יש לשים לב לכך שגם ס' 25א' לחוק איסור לשון הרע מדבר על חובת העידכון של כתבות הנוגעות להליכים פליליים נטענים. ברוח זו, היה על הנתבעת לתקן את התביעה, לעדכן אותה ובוודאי לא לפרסמה שוב כמות שהיא.

ה. סוף דבר:

167. כל הטענות בכתב התביעה, לרבות הטענות העובדתיות, נטענות במצטבר /או לחילופין והכל בהתאם להקשר הדברים ולנסיבות העניין.

168. בית המשפט מוסמך לדון בתביעה, מבחינת סמכותו המקומית והעניינית.

169. היטפלותה של הנתבעת לארבעת התובעים, בסדרת ה"תחקירים", אוגדת פרטי טריוויה אודות אחרים, פרטים נוספים שהיא יודעת שאינם נכונים, והכל נדחס יחד לתוך כתבות בעלות תדמית רצינית. מדובר בנזק מתמשך לתובעים, בלי כל ביסוס לדברים. אין זו אם פגיעה בשמם הטוב. רשלנותה ורשעותה של הנתבעת מבצבצות מכל פסקה, כל מילה וכל אות בכתבות אלה, אותן היא ממחזרת שוב תוך ידיעה שהכתוב בהן הוכח כלא אמת.

170. אשר על כן מתבקש בית משפט נכבד זה לזמן את הנתבעת לדין, ולחייבה לשלם לתובעים סך של 630,000 שקלים בצירוף ריבית והפרשי הצמדה מיום הגשת התביעה ועד ליום התשלום בפועל.

171. כן מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את הנתבעת לשלם לתובעים, הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בצירוף ריבית, הפרשי הצמדה ומע"מ כדין.

ב"כ התובעים,
עו"ד רון לוינטל,
מ.ר. 41652

